

Móricz Melinda 6.b: Egy átlagos csütörtök

Reggel bementem a suliba. Még mindig ugyanaz a film forog le. Na, szóval bementem. A fiúk telefonoznak. És egyedül csak én vagyok lány a teremben. Aztán egyre többen jönnek. Csak jönnek és jönnek. Aztán becsengetnek, és már nem jönnek.

Első óra a matek. De jó lenne, ha nem lenne ilyen nehéz! És ha én tudnék a számokkal beszélni, akkor megmondanák nekem, hogy mit tudnék szerkeszteni. Persze, ha a szorzás egy számmal elszorozná magát, az nem lenne túl jó!

Kicsöngetnek, majd megint becsengetnek. Nyelvtan jön, és csak jön. A névmások igen izgalmasnak tűnnek. De akkor a személyes névmás miért ne lehetne személy? A mutató névmás meg mutassa meg a tanároknak, hogy én haza akarok menni. A határozatlan meg egy kicsit határozza el magát és fogjon össze a mutatóval, hogy megmutassák, mennyi mosóport rakjak otthon a mosógépbe, mert már volt olyan, hogy egy „kicsit” többet raktam, mint kellett volna és elázott a fürdőszoba.

Kicsengettek, majd újra be. Töri lesz. És dolgozat! Első kérdés (magamtól). Hogyha Napóleon olyan pici volt, vajon a fiúosztálytársaim agyába belefért volna? Mert nekik aztán tényleg nagyon kicsi.

Kicsöngettek. Szünet, majd be. Informatika. A Worldben dolgozunk. Én aztán nagyon könyörgtem a gépnek, hogy a betűtípus legyen Arial, félkövér és a mérete legyen már huszonkettes. Hogy miért könyörgök? Mert vírust csak bizonyos emberek kapnak el! Mint a személyes névmás. Akkor biztos, hogy ő is egy személy.

Kicsöngetnek, majd be. Matek óra jön, és csak jön. De kár, hogy könyörgök a számoknak, nem mondanak nekem úgyse semmit! Felőlem a szorzás elszorozhatja magát még egy számmal. Csak azt kérem tőle, hogy legalább egy szót nyögjön ki.

Kicsöngetnek, szünet, majd be. Német jön, és csak jön. Persze mint mindig: én németből profi vagyok, úgyhogy elmagyarázom nektek németül, mire akarok kilyukadni: Ich nem szeretem Deutschot. Vagyis: én nem szeretem a németet.

Kicsöngetnek, majd be. A barátnőimmal várunk a kosár/röpi között egy órát. Kosár/röpi. Már a tanárunkra várunk tesicuccban. Sorra dobjuk be a kosarakat. Persze van egy simi, similabda is. Hogy mi az? Hogyha bemegy a kosárlabda a palánkba, akkor simogatjuk, vagyis simi, simi. Ha viszont nem megy be, akkor jól nekivágjuk a földnek. Máshogy nem is tudom elmagyarázni. Aki pedig nem érti, az elég gyengeelméjű lehet. A tanár úr rápillant az órájára és mennek el, akik csak az első órában maradnak itt. Futok a buszhoz, le ne késsem. És jövök és csak jövök.